

VÝZNAM VĚTRÁNÍ BUDOV

Zajištění dostatečné výměny vzduchu v budovách je jedním ze základních úkolů projektantů. Zejména při požadavku na snížení spotřeby energie na vytápění je tato okolnost opomíjena. Budovy se utěšují a přirozená výměna vzduchu klesá až na hodnoty $n = 0,05$ až $0,15$ /h⁻¹.

Přitom hygienický požadavek na větrání v jiných státech EU bývá až 15-ti násobně vyšší tj. $n = 0,8$ až $2,0$ /h⁻¹.

Pro větrání venkovním vzduchem se předpokládá, že kvalita vzduchu v budovách je horší než kvalita vzduchu venkovního.

VNITŘNÍ PROSTŘEDÍ BUDOV

Složky vzduchového prostředí budov záměrně vytvářeného pro pobyt člověka v uzavřených prostorách lze obecně charakterizovat jako interní mikroklima:

- tepelné-vlhkostní
- mikrobiální
- ionizační
- aerosolové
- ošedivé
- toxické

TEPELNÉ-VLHKOSTNÍ MIKROKLIMA

Patří k nejdůležitějším složkám pro zajištění vnitřního prostředí z hlediska zdraví a spokojenosti lidí. Má vliv na životnost stavebních materiálů, budov, výrobních technologií, atp. Teplota a vlhkost vzduchu se v budovách úzce vzájemně ovlivňují a podmiňují.

Základními veličinami určujícími kvalitu tepelné-vlhkostního mikroklimatu v budovách jsou: t_{ai} – teplota vzduchu (ve °C), měřená ruťovým teploměrem (prakticky nezohledňuje tepelné sálání okolních ploch)

t_g – výsledná teplota (ve °C), měřená kulovým teploměrem uprostřed místnosti, s registrací tepelného sálání ploch okolních stěn a oken (je aritmetickým průměrem mezi t_{ai} a průměrnou teplotou všech vnitřních povrchů). Je základní veličinou při hodnocení mikroklimatu

n_i – relativní vlhkost vzduchu v interiéru (uvádí se v procentech a udává stupeň nasycení vzduchu vodní parou)

x – měrná vlhkost vzduchu v interiéru, vyjadřuje hmotnost vodních par v g na 1 kg suchého vzduchu

t_r – teplota rosného bodu (°C)

Zajištěním optimální teploty (t_i) v místnostech se dosahuje tepelné rovnováhy při odvodu tepla z organismu člověka do okolního prostředí (s korekcí na dané roční období), při konkrétním vývinu metabolického tepla.

V obytných a občanských stavbách se doporučuje dodržet hodnoty tabulky. V průmyslových provozech se stanoví optimální teploty v závislosti na druhu vykonávané práce člověkem (lehká až těžká, s metabolickým

vývinem tepla 130 až 700W/osoba).

Zatímco se zajištěním optimálních teplot v budovách většinou nebyvají obtíže, díky současným kvalitním regulacím pružných otopných soustav a zateplování obvodových stěn budov bývá často problematické dosáhnout vyhovující relativní vlhkosti. Zde si řada hledisek vzájemně odporuje.

Hygienicky doporučené vyšší relativní vlhkosti vzduchu v rozsahu 50 až 70% zabraňující vysychání sliznic totiž pravidelně vedou ke vzniku plísní (například rodu *Alternaria*, *Aspergillus*, ...), hlavně v chladných a nevětraných rozích místností, nadpražích a ostěních s nebezpečnými zárodky patogenních spor. Důsledkem pak je zvýšená nemocnost obyvatel, časté nevolnosti, alergie, záněty průdušek, aj.

V současnosti nabývá tento fenomén nebyvalých rozměrů při nezodpovědném utěšování okenních spár v celém rozsahu bez alternativní náhrady. Přirozená výměna vzduchu pak v bytech často klesá až pod $n = 0,1$ /h⁻¹. K výskytu plísní v bytech však dochází pravidelně již od ustálených relativních vlhkostí nad 55%. Při lokálním vytápění každé místnosti a odvodu spalin do komínů, fungovala výměna vzduchu přísávaním spárami oken bez problémů a plísně se až na výjimky nevyskytovaly. Současně se při vyšších relativních vlhkostech vzduchu nad 60% zvyšuje až na dvojnásobek procento přežívajících mikroorganismů (např. *Staphylococcus*, *Streptococcus*) při porovnání výskytu mikroorganismů při relativní vlhkosti 30 až 40%. Při poklesu relativní vlhkosti se naopak snižuje výhodné počet roztočů v textiliih a výskyt následných alergií (astma).

Mezi hlavními zdroji vlhkosti v budovách patří:

- metabolismus člověka (produkce 50 až 250g vodní páry / h / 1, podle druhu činnosti)
- koupelny (produkce 700 až 2600g vodní páry / h)
- kuchyně (produkce 600 až 1500g vodní páry / h)
- sušení prádla (produkce 200 až 500g vodní páry / h / 5kg)

Pro průměrný byt tak dosáhne celková produkce vodní páry 10 až 15kg / den. Nárazová množství vlhkosti jsou pohlcena sorbci omítek, a postupně odvětrána s větším, či menším efektem při absenci jiných větracích systémů pouze spárovou infiltrací oken. V řadě vyspělých zemí se z těchto důvodů předepisuje nucené větrání bytů s rekuperací tepla, s intenzitou výměny vzduchu až $n = 0,8$ až $1,2$ /h⁻¹.

V řadě vyspělých zemí se z těchto důvodů předepisuje nucené větrání bytů s rekuperací tepla, s intenzitou výměny vzduchu až $n = 0,8$ až $1,2$ /h⁻¹.

MIKROBIÁLNÍ MIKROKLIMA

Je vytvářeno mikroorganismy bakterií, virů, plísní, spor a pylů, které se vyskytují v interiéru budov, s přímými účinky na člověka. Vážným problémem se dnes stávají alergické syndromy způsobené spory různých druhů, plísněmi a pylovými částicemi.

Hlavními nositeli mikroorganismů jsou kapalné aerosoly, vznikající v pračkách klimatizačních zařízení a pevné aerosoly (prachy, suchý ptáčí trus, atd.), usazené ve vzduchovodech. Zvláště nebezpečné jsou pak bakterie tyčinkové (legionely), vzrátelné na kapalné aerosoly, způsobující až smrtelná onemocnění plíc.

Ve všech typech filtrů se zachycují především prachové částice, ale i všechny druhy mikroorganismů, které se při silném zašpinění, případně i vlnnutí filtrů, intenzivně rozmnožují a pronikají zpětně do větracího vzduchu. Je proto velmi důležitá pravidelná kontrola a výměna filtrů v závislosti na druhu prostředí.

Obdobně je nutné zabránit vlnnutí usazeného prachu v uzavřených a těžko přístupných vzduchovodech (pomocí zpětných klapek, garantovaného přetlaku atd.), protože hrozí výskyt virů i plísní s neomezenou životností.

Kvalita mikrobiálního mikroklimatu se hodnotí podle únosné koncentrace mikrobů. Pro obytná prostředí činí max. 200 až 500 mikrobů / m³, v operačních sálech max. 70 mikrobů / m³. Ve venkovním prostředí měst jsou koncentrace až 1500 mikrobů / m³.

Dosud nejúčinnějším způsobem, jak snížit mikrobiální koncentrace v budovách, je dokonalé větrání s přívodem kvalitního venkovního vzduchu, dále lze výhodně použít deodorisace vzduchu proti hmyzu jako přenašeči mikrobů rozprašování slabého roztoku oleje z himalájského cedru.

Použití chemické a fyzikální sterilizace vzduchu (trietylenglykolem, tékavými rostlinnými fytoncidy, germicidními výrobky, ionizací) je již speciálním úkolem instalovaných vzduchotechnických zařízení.

IONIZAČNÍ MIKROKLIMA

Je charakterizováno toky ionizujícího záření z přírodních radionuklidů a umělých zdrojů. V běžných podmínkách bytových a občanských staveb se jedná převážně o zdroje ionizujícího záření ze stavebních hmot, např. radioaktivních popelků s obsahem radia (Gama záření udávané v jednotkách mikrosievert / hod) a emanaci radioaktivních plynů z podloží, případně ze stavebních hmot do interiérů budov.

Hlavním představitelem je Radon 222Rn, a následným rozpadem vzniklé dceřinné produkty radiové nebo thoronové RaCy 218Po (RaA), 214Pb (RaB), 214Bi (RaC), 214Po (RaC) a 220Th (Rn).

Samotný radon je inertní plyn, ale závažné jsou jeho dceřinné produkty vdechované spolu s nosnými pevnými či kapalnými aerosoly do plíc. Zde se usazují a zářením alfa ozařují plicní epitel, čímž vytváří potenciální riziko pro vznik plicního karcinomu.

Jednotkou pro objemovou aktivitu radioaktivních látek je 1 Bq / m³, což udává jeden průměrný rozpad za sekundu v 1 m³ látky,

Doporučené parametry vnitřního prostředí	v topném období		v letním období		
	optimální	přípustné	optimální	přípustné	
výsledná teplota	t_i (°C)	20,8 +/-0,8	18–24	26 +/-0,5	22–28
teplota podlahy	t_p (°C)	min. 24	min. 17,5	min. 24	min. 17,5
relativní vlhkost	n_i (%)	30–55	20–70	–	–
rychlost proudění vzduchu	W (m/s)	max. 0,15	max. 0,20	max. 0,15	max.0,20

obdobně se udává měrná aktivita pro 1 kg látky. Jako přípustné se u nás uvádějí hodnoty EOAR (ekvivalentní objemové aktivity radonu) v interiéru:

- pro stávající budovy 200 Bq / m³ vzduchu
 - pro nové budovy 100 Bq / m³ vzduchu
- Obecně se udává i hodnota podle USA normy ASHRAE 1981 tj. 74 Bq / m³. V ČR se vyskytly extrémní hodnoty až 18.000 Bq / m³ v místnostech, zatímco průměrná hodnota ve všech domech je asi 68 Bq / m³, a ve venkovním ovzduší 7 až 12 Bq / m³.

Jako ochrana nových staveb před účinky radonu se používá plynotěsná fólie pod základovou deskou. Pro stávající budovy je však osvědčenou nejúčinnější ochranou řízené větrání, výhodné s částečným přetlakem, s intenzivní výměnou vzduchu 0,5 až 1,0 h⁻¹. Tato intenzita větrání zaručuje snížení EOAR v interiéru budov až na hodnoty 12–35 Bq / m³ i v oblastech extrémních výskytů zemního radonu (oblast Jáchymov, Sedláčsko, Krkonoše).

AEROSOLOVÉ MIKROKLIMA

Aerosoly se v ovzduší vyskytují ve formě pevných částic (prachů), nebo kapalných částic (mlhy).

Pevné aerosoly jsou původu organického, anorganického, popř. smíšeného, s elektrickým nábojem kladným či záporným, s velikostí 0,1 až 100 mikrometrů, která zároveň limituje rychlost jejich gravitačního usazování v ovzduší i v rozsahu 30 dnů až 4 sec.

Ve venkovním ovzduší velkoměst se spád prachu pohybuje v hodnotách až 1100t / km² / rok, při běžné koncentraci 1 až 3mg / m³. V čistém horském prostředí se vyskytují koncentrace od 0,05 do 0,5 mg / m³, ale v interiérech škol dosahují tyto koncentrace prachu až 10 mg / m³.

Domovní prach, zvláště částice pod 1 mikrometr, jsou hlavní příčinou postižení astmatem.

Jako přípustná hodnota v běžných budovách se uvádí koncentrace inertních pevných aerosolů 10 mg / m³.

Pro speciální pracoviště pak řádově nižší hodnoty, zajišťované vysoce účinnou vícestupňovou filtrací, nebo ionisací vzduchu.

ODĚROVÉ MIKROKLIMA

Obecně jsou oděry plyně složky ovzduší, vnímané jako vůně nebo zápachy, produkované člověkem nebo jeho činností. Mimo běžné oděry (kouření, příprava jídel) se v interiéru dnes vyskytují i styreny, formaldehydy a odpary z nátěrů, tedy látky dříve neznámé.

Z venkovního ovzduší do budov infiltruje především CO₂, a mnoho dalších oděrů. Ve vnitřním prostředí vzniká při pobytu lidí hlavně CO₂ (až 18l / hod / os) a tělesné pachy – antropotoxiny, které jsou obecně indikátorem kvality vnitřního vzduchu.

Jako kritériální a exaktně měřitelná hodnota se všeobecně udává koncentrace 0,10% CO₂, pro odstranění pocitu vydechovaného vzduchu z produkce tělesných oděrů pak 0,07% CO₂, přičemž i podle standardu ASHRAE se připouští 20% nespokojených respondentů s kvalitou interního ovzduší.

Zásadním způsobem lze kvalitu oděrového mikroklimatu v budovách ovlivnit pouze dostatečným přívodem čerstvého vzduchu. Základní a ve světě uznávaná hodnota intenzity větrání

se udává 25 m³/hod čerstvého venkovního vzduchu na jednu osobu pro odvedení běžných tělesných oděrů. Tato hodnota platí obecně pro školní učebny i obytné místnosti. Pro jídelny a kanceláře se zvyšuje až na 36 m³/hod / os (ASHRAE 62 - 1989).

Množství čerstvého vzduchu lze redukovat při větším volném prostoru připadajícím na jednu osobu. V provozovněch je nutno zajistit množství čerstvého vzduchu podle druhu vykonávané práce od 30 m³ / hod / os pro velmi lehkou práci, až po 60 m³ / hod / os pro velmi těžkou práci (hygienické předpisy SRN).

TOXICKÉ MIKROKLIMA

Je vytvářeno toxickými plyny s patologickými účinky.

Charakteristickými jsou zejména oxidy sýru (SO_x), oxidy dusíku (NO_x), oxid uhelnatý (CO), ozón (O₃), smog, formaldehyd atd.

V interiéru budov je zdravotně nejzávažnějším plynem CO, vznikající hlavně nedokonalým spalováním fosilních paliv při nevyhovujícím přívodu vzduchu, nebo špatném odtahu, únikem svítíplny a kouřením. Při dlouhodobé expozici může dojít až k chronické otravě s poruchami paměti a psychiky.

Obdobně vzniká ve špatné nebo cirkulačně větrácných kuchyních s neodvětranými plynovými sporáky koncentrace oxidu dusíku NO_x až 50 mikrogramů / m³, zatímco v jiných místnostech max. 20 mikrogramů / m³. Oxid dusičitý má přitom prokazatelně karcinogenní účinky.

Formaldehyd způsobuje ve vyšších koncentracích dráždění očí a sliznic, současně je i alergenem a potenciálním karcinogenem. Zarážející je skutečnost, že i po 15 letech ještě převyšují koncentrace formaldehydu v objektech typu OKAL několikanásobně přípustné limitní hodnoty NPK-P, tj. 0,035 mg / m³.

Ekonomicky i technicky nepřijatelnějším řešením pro odstranění toxických plynů zůstává stále větrání, případně obtížná filtrace aktivním uhlím, nebo ionisace vzduchu.

SYSTÉMY VĚTRÁNÍ BUDOV

Zcela obecně se dělí větrací systémy u budov bytových, občanských i průmyslových na:

- systémy přirozeného větrání
- systémy nuceného větrání
- systémy kombinovaného větrání

SYSTÉMY PŘIROZENÉHO VĚTRÁNÍ

Gravitační větrání působí vždy již při minimálním rozdílu teplot vnitřního a vnějšího vzduchu (pokud není překonáno náporům větru) a lze je výhodně využít prakticky v celé délce topného období. Klasické využití tohoto principu představují světlíkové šachty uvnitř starých činžovních domů, kdy do obytných místností byl z uliční fasády sparami oken nasáván (tehdy ještě) čerstvý a čistý venkovní vzduch a procházel celým prostorem bytu až k WC, kde byl odsáván do rozměrné světlíkové šachty „vytápěně“ postupem tepla přes zdi okolních bytů. Systém selhával až v letním období při inverzi, kdy stěny šachet byly chladnější než okolí, vzduch v šachtě se ochlazen a proudil směrem dolů.

Podstatně v omezenější formě působí gravitační vztlak i po výšce oken v podlaží, kdy při-

bližně horní polovinou okenních spár je vnitřní teplejší vzduch z místnosti odváděn, spodní částí oken naopak je čerstvý vzduch přiváděn v závislosti na těsnosti spár.

U novodobých výškových budov (např. již 6-podlažních) dochází k nepřijemnému úkazu, kdy centrální otevřené schodiště, nebo neutušené výtahové a instalační chodbové šachty vytváří „vnitřní komin“). Tento komin odsává vzduch přes dveřní spáry spodních bytů a naopak tlačí vzduch do horních bytů. Výsledkem je značné infiltrací prochlazení bytů v nejnižších podlažích a hygienicky zcela nevhodné větrání horních bytů odpadním vzduchem ze schodiště. V Radě průzkumů se potvrdila vyšší nemocnost obyvatel právě v těchto nejvyšších podlažích. Řešením je samozřejmě dokonalé utěsnění spár dveří z bytů na schodiště.

Gravitační větrání v letním období většinou selhává při opačných gradientech teplot vnitřního a vnějšího vzduchu, kdy otevření, a zvláště vyklápění oken na osluněných fasádách situaci ještě zhorší, nebo vrstva horkého vzduchu proudící těsně podél fasády vzhůru se dostává přímo do bytů.

V výrobních halových objektech dochází v topném období k intenzivnímu rozrvtvení teplot u podlahy a pod střechem haly, kdy rozdíly činí běžně 8 až 12 °C (v závislosti na výšce, charakteru výrobní technologie, a způsobu vytápění). Tím se vytváří tlakový spád po výšce haly.

Spárami a otvory světlíků je odváděn nejtoplejší vzduch z haly (běžně i 35 °C) a naopak netušenými spárami vrat a oken se do pracovní zóny přivádí studený vzduch, působící nepříznivě průvanem u podlahy ve fyziologicky citlivé oblasti kotníků. Při otevření vrat pak dochází k neúnosnému nárazovému prochlazení haly v délce až několika desítek metrů.

Vůči prakticky ustálenému účinku teplot na větrání, je působení větru v našem podnebném pásmu zcela nahodilá čá četností, tak směrem. Účinky změny pohybové energie větru do tlakového náporu na fasádu, nebo střechem budovy se vyjadřují tzv. tlakovými součinitelem.

Pro návětrnou stranu budov běžných tvarů lze uvažovat hodnotou An = 0,6 (přetlak), pro závětrnou stranu Az = -0,3 (vyjadřuje podtlak). Obdobně u střešních ploch rozlehlých hal lze při návrhu větracích světlíků uvažovat se součinitelem As = -0,3 výhodně podporující odvětrání i v letním období, kdy gravitační (aerační) systémy zcela selhávají.

U obytných budov je proto výhodné orientovat byty s rohovou, nebo lépe oboustrannou dispozicí, která zajišťuje tzv. „příčné“ náporové větrání součtovým účinkem větru. V našich podmínkách tomu vyhoví nejlépe orientace fasád východ-západ.

Pro výpočet přirozeného větrání je nutno vždy vycházet ze statisticky zjištěných hodnot četnosti výskytu teplot a rychlosti větru v průběhu uvažovaného období. Pro letní a přechodné období přitom nelze uvažovat v našem podnebném pásmu s vyšší časovou účinností náporového větrání než 50%.

SYSTÉMY NUCENÉHO VĚTRÁNÍ

Zajišťují nucený přívod a současně nucený odvod vzduchu z vnitřních prostor budov, pomocí mechanických strojních zařízení, nejčastěji ventilátorů.

Podle použití rozeznáváme nucené větrání nízkotlaké, které se rozděluje na celkové (podtlakové, rovnotlaké, přetlakové), oblastní, místní a havarijní. Dále větrání vysokotlaké, používá se pro vysoké rychlosti proudění, hlavně pro klimatizaci.

Větrání v všech budov obytných, průmyslových i občanských se používá převážně v rovnotlakém systému při vyrovnané bilanci množství přiváděného a odváděného vzduchu. Nespornými výhodami těchto vzduchotechnických systémů nuceného větrání vůči přirozenému jsou:

- Ideální možnost zpětného získávání tepla z odváděného vzduchu pro předehřev vzduchu přiváděného. Náklady na větrání představují často nejvyšší provozní položku, při stále se zvyšujících cenách tepelné energie. Často lze instalaci rekuperace odpadního tepla zcela vyloučit nutností dalšího dohřevu přiváděného vzduchu, neboť se zároveň využívá i veškerých tepelných zisků v budovách z metabolismu osob, osvětlení, technologie, apod. „činnost rekuperace běžně dosahuje 60 až 80%. Tyto systémy se plně osvědčily při větrání rodinných domů, škol, bazénů, plynových kotelen, atd.
- Dokonalá filtrace přiváděného, případně cirkulačního vzduchu na speciálních tkaninových nebo i elektrostatických filtrech, zachycujících mikročástice velikosti 1 až 3 mikronu s účinností 95 až 99%.

- Snadná automatická regulace výkonu podle momentálních požadavků (např. podle počtu osob v prostoru) na základě vyhodnocení údajů čidel vlhkosti, čidel oduřů, CO₂ nebo senzorů pohybu osob. Tím je dána možnost úplné hermetizace oken v budově, čímž se zcela vyloučí nežádoucí infiltrace prachu a výrazně se sníží přenos hluku z ulic do vnitřního prostředí budov (zvláště významné u škol, u frekventovaných ulic a pod.).

- Zaručená funkce systému i při nepřiznivých tlakových podmínkách v budově (např. při letní inverzi).
- Možnost kombinace větracího systému budov s rekuperací tepla a teplovzdušného systému vytápění (případně cirkulačního „solárního“ přes proslenné pasivní zákryty, zimní zahrady, skleníky atp.).
- Možnost instalace výměníků pro chlazení, případně vlhčení přiváděného vzduchu.

Dříve byly převážně používány centrální vzduchotechnické sestavy jednotky pro přívod a odvod vzduchu do celé budovy. Tato koncepce vyžadovala velmi dlouhé a náročné rozvody po budově s rozlehlými strojnami a s problematickým zaregulováním výustek. Celé VZT zařízení obsluhovalo i několik rozdílných sekcí budovy s odlišným časovým využitím, a bylo tak zcela neekonomicky provozováno.

Moderní systémy dnes preferují spíše dislokované větrací systémy, celkového rovnotlakého větrání, které přináší řadu výhod:

- Ekonomický provoz a regulace vzduchotechniky pouze pro jednu funkční zónu objektů (obdobně u halových objektů větrání pouze uceleného pracoviště systémem nástřešních, nebo nástěnných větracích jednotek s rekuperací tepla).
- Dislokované jednotky lze situovat do pomocných prostor, např. v podstropním ospařadání, bez jakýchkoli nároků na prostorové dráhy strojovny.

- Podstatně úspornější dimensování potrubních rozvodů, s jednoduchým zaregulováním systému.

Podtlakové nucené větrání, charakterizované nižším výkonem přívodních ventilátorů vůči odsávacím, se používá hlavně při požadavku na lokalizaci škodlivin (např. u kuchyní, kdy postačí pouze 5% podtlak, umožňující i efektivní použití rekuperačních výměníků tepla, dále v nebezpečných provozech, atd.).

Přetlakové větrání se používá naopak u hygienicky nejnáročnějších prostředí (tzv. „čistých provozů“) a tam, kde je požadováno sterilita ovzduší, zajišťované speciální filtrací přiváděného vzduchu.

Oblastní větrání je speciálním případem větrání v průmyslové hale, kdy oblast pohybu člověka (tzv. homosfera) je oddělena od oblasti škodlivin (tzv. noxosféry) zástěnami od stropu až do nezbytné manipulační, nebo podchodné výšky. Při dosažení ochranné rychlosti proudění pod zástěnou 0,2 až 0,5 m / s se vylučuje kontaminace přívodního vzduchu škodlivinami z výroby technologie.

Místní větrání se používá především pro lokalizované odsávání od zdrojů škodlivin (digestoře kuchyní a laboratoří, šterbinové odsávací zákrty v galvanických lázních), dále pro vzduchové clony a oasy.

Havarijní větrání je předepsáno bezpečnostními předpisy pro rychlé odvedení škodlivin z budovy (např. u velkých plynových kotelen).

SYSTÉMY KOMBINOVANÉHO VĚTRÁNÍ

V bytové a občanské výstavbě se používají především v kombinaci nuceného odtahu s přirozeným přívodem vzduchu okny a dveřmi (např. odsávání sociálních zařízení s přívodem z předstíni a chodeb, místní odsávání v kuchyních apod.).

Poměrně jednoduchý systém odsávání běžně používá pro malé výkony však způsobuje potíže u větších výkonů, například při odsávání v kuchyních. Zde totiž dochází k nasávání buď silně znečištěného teplého vzduchu do digestoří z přilehlých nečistých prostor, dokonce i z WC, nebo studeného nefiltrovaného vzduchu z oken.

Oba případy způsobují u personálu silný pocit diskomfortu, a odsávací zařízení obsluha vypíná.

V průmyslu se pro větrání a současně vytápění používá naopak systém centrálního přívodu teplého filtrovaného vzduchu a gravitační odvod střechními ventilačními otvory, nebo aeracními světlíky do atmosféry. Při nutné vysoké teplotě přiváděného vzduchu do pracovních oblastí (z hygienických hledisek) dochází k stacionárnímu rozvrstvení teplot a k odtahu nejteplejšího vzduchu bez využití.

Oba systémy kombinovaného větrání pro větší výkony mají společnou zásadní nevýhodu – není zde možnost instalace zařízení pro zpětné získávání tepla, které by v současné energeticky vyjádřené době mělo být již samozřejmostí prakticky u všech moderních vzduchotechnických systémů.

Je přitom na první pohled paradoxní, že při „revizí“ původních projektů vzduchotechniky s kombinovaným přetlakovým větráním dochází při „redesignu“ na rovnotlaké systémy s rekuperací k podstatným provozním úsporám a ke snížení původních pořizovacích nákladů i nároků na prostor.

REKUPERACE ODPADNÍHO TEPLA A CHLADU PŘI VĚTRÁNÍ BUDOV

Ekonomie rekuperačních systémů

Obecné rozhodující faktory:

- tepelná účinnost rekuperace
- výše pořizovacích nákladů
- doba využití systému (například směrnost)
- úspory investičních nákladů na jinak nutné zvýšení výkonů zdrojů tepla
- entalpie odsávaného vzduchu (teplota, vlhkost)
- provozní vícenásledky na systém s rekuperační tepla, vůči běžným větracím systémům
- roční amortizace, návratnost investičních prostředků
- cena tepelné a elektrické energie

Základní účinnost rekuperace N₀ (bez přenosu vlhkosti)

$$N_0 = \frac{te_2 - te_1}{t_1 - te_1}$$

Příklad výpočtu:

Zadání:

Pro restaurační provoz pro obsazení 30 lidí (kuřáků) navrhnout větrání s rekuperací.

Zadané údaje:

Celkové vnitřní zdroje v restauraci:

E QP, S, L = QP + QS + QL = 4,85 kW

kde:

QP – tepelná produkce (metabolismus) od 30 lidí á 100 W / os = 3 kW

QS – solární zátěž transmisí okny (neuvažována)

QL – tepelná produkce instalovaného osvětlení a ostatních tepelných zdrojů (chladič agregáty, hrací automaty, atd.) = 1,85 kW

N₀ = 60% – základní účinnost rekuperace

r – objemová hmotnost vzduchu = 1,2 kg/m³

c – specifické teplo vzduchu = 1,1 kJ/kg/°C

t_i – + 20 °C – teplota v místnosti

te – + 5 °C – venkovní teplota

Výpočet:

Potřebné množství větracího vzduchu:

Ve = Vi = 30 x 60 m³/h/os = 1800 m³/h = 0,5 m³/s

Pro ohřev vzduchu od vnitřních zdrojů platí:

Q = V x r x c x Dt [kW]

odkud zvýšení teploty od vnitřních zdrojů činí:

Dt = Q/(V x r x c) = 4,85/(0,5 x 1,2 x 1,01) = +8 °C

Odhadneme teplotu odsávaného vzduchu se zahrnutím tepelných zisků:

t_{i1} = +25 °C

Potom teplota přiváděného vzduchu do místnosti po rekuperaci:

te₂ = h₀ (t_{i1} - te₁) + te₁ = 0,6 (25 - 5) + 5 = +17 °C

Závěr:

Rozdílné teploty Dt = t_{i1} - t_{i2} = 25 - 17 = 8 °C odpovídá přesně zvýšení teploty od vnitřních zdrojů, není tedy nutný další dohřev přiváděného vzduchu při větrání restauračního provozu (při venkovní teplotě te = +5 °C).

Poznámka:

Tento závěr platí pouze za předpokladu indukční rovnoměrné distribuce přívodu chladnějšího vzduchu +17 °C s minimální rychlostí od stropu, do pobytové zóny.

Bilanční účinnost rekuperace h_B (bez přenosu vlhkosti)

$$h_B = \frac{te_2 - te_1}{t_{io} - te_1}$$

Bilanční účinnost rekuperace zahrnuje (oproti základní účinnosti rekuperace) i tepelnou produkci vnitřních zdrojů a slouží pro výpočty rentability využití rekuperace:

a) V běžných případech občanských i bytových staveb činí rozdíl základní a bilanční účinnosti 15 až 25 procentních bodů:

$$h_B = h_0 + (15 \text{ až } 25) = 75 \text{ až } 85\%$$

b) V průmyslových objektech s podstatně vyšší tepelnou zátěží vnitřních zdrojů však může dosáhnout rozdíl těchto účinností i 30 až 60 procentních bodů:

$$h_B = h_0 + (30 \text{ až } 60) = 90 \text{ až } 120\%$$

V praxi toto znamená, že teplota přiváděného vzduchu po rekuperaci te_2 je vyšší než teplota v pracovní oblasti t_{io} a objekty lze teplovzdušně větrat i vytápět bez dalších nároků na otopný systém, pouze využitím odpadního tepla.

Příklad:

Pro hodnoty z příkladu v předchozí kapitole činí bilanční účinnost rekuperace:

$$h_B = (te_2 - te_1) / (t_{io} - te_1) = (17 - 5) / (20 - 5) = 80\%$$

Bilanční účinnost je tedy v tomto případě o 20% vyšší než základní účinnost rekuperace h_0 .

Energetická účinnost rekuperace e_R

Energetická účinnost rekuperace tepla (příp. chladu) vyjadřuje poměr mezi tepelným výkonem získávaným z rekuperace a potřebným elektrickým příkonem pro pohon ventilátoru (přívodního a odvodního):

$$e_R = \frac{Q_R}{P}$$

Významově je tento poměr analogický s faktorem tepelné účinnosti u tepelných čerpadel, kde vyjadřuje poměr mezi celkovým tepelným výkonem na kondenzátoru vůči potřebnému příkonu kompresoru. U tepelných čerpadel dosahuje faktor účinnosti běžně hodnot 3 až 6 v závislosti na teplotě zdrojů, typu kompresorů a chladiva.

U rekuperačních cyklů „vzduch–vzduch“ lze obecně charakterizovat jejich energetickou účinnost (pro účely ohřevu i chlazení) v závislosti na:

- množství odváděného a přiváděného vzduchu (případně i jejich poměru)
- rozdílu teplot odváděného a přiváděného vzduchu
- účinnosti a příkonu ventilátoru
- základní účinnosti rekuperace h_0 pro daný výměník

- tlakové ztrátě výměníku, tj. hydraulickém odporu D_p
- stupni znečištění odpadního vzduchu a nutnosti filtrace
- vlhkosti odváděného vzduchu a rozsahu kondenzace

U progresivních systémů zpětného získávání tepla z odpadního vzduchu výměníku dosahuje maximální energetická účinnost rekuperace hodnot až $e_R = 22$ (v případě výpočtových hodnot), v případě kondenzace se zvyšuje až na hodnoty $e_R = 28$.

Pro bilanční výpočty se uvažuje s průměrnou venkovní teplotou:

$$t_{e, \text{stř.}} = +3 \text{ až } +5 \text{ °C}$$

potom pro obytné budovy:

$$D_{\text{stř.}} = 15 \text{ až } 17 \text{ °C}$$

a hodnota e_R , stř. se pak pohybuje podle grafu průměrně v rozsahu:

$$e_{R, \text{stř.}} = 9 \text{ až } 14$$

Poznámka:

Celková energetická účinnost při rekuperaci chladu (se započtením nákladů jeho výroby) je až 5x vyšší než energetická účinnost rekuperace tepla.

Rozdílné průtoky vzduchu

Při rozdílném množství odpadního a přiváděného vzduchu se mění základní účinnost rekuperace v závislosti na poměru V_1/V_2 .

